

Кохання в стилі Екзюпері

Чи можна кохати ось так?
Чи це взагалі нормально?
Чи можна кохати ось так?
Чи це все ж таки банально?

Чи можна кохати до болі,
Коли весь час серце щемить,
Коли у душі йдуть двобої,
Не даючи тобі мирно жити?

Чи можна кохати так сильно,
Що серце заливається кров'ю,
Що думки літають так вільно,
Не даючи вночі покою?

Чи можна кохати так довго,
Розбиваючи серце вщент,
Коли в душі безумовно
Живе твій спогад-момент?

Чи можна кохати так само,
Як Принц свою Розу кохав?
Та тільки скажу я прямо
Він взаємності не дочекав.

Невже у цій казці я - Принц,
Що душу рве на шмаття,
Не зустрічаючи кохання-нарцис,
І не бачачи за це каяття?

Невже те шалене кохання,
Що в мені згорає щодня,
Продираючись в темі навмання,
Живе в мені справді зазря?

Невже я приречена вже
Згоріти у тому вогню,
Що в мені згорає вщент,
Чекаючи на взаємність твою...

Очима підлітка

Я хочу бути з пораненими,
Ну ось просто хочу туди.

Хочу на барикади з письменниками
Відродження поповнить ряди.

Не хочу мовчати я глупо,
Хочу на рівні митців
Казати вголос і гучно
Про те про що мовчать дурні.

Хочу кричати про все,
Про що примушують мене мовчати,
Хочу віддати я серце своє,
Хай мене інші засудять.

Хай загоняють у мене голки,
Хай катують до сліз,
Хай підставляють під гілки,
Щоб мої крики лунали скрізь.

Та не стану мовчати я тоді,
Я хочу донести всім людям:
“Не бійтесь. Тримайтесь, ви стійкі!”
Хочу надію посіяти в їх грудях.

Так я ще поки дитина
І цуратись цього дарма.
Я живу тут і моя країна
Про поміч просить сама.

Я молода, та все бачу.
Бачу, як сваряться мої батьки,
Бачу, як люди живуть на удачу,
Бачу, як їдуть на схід танки.

Бачу, як бабушка сумує над пенсією,
Бачу, як помирають молоді ще таланти,
Бачу, як загораються очі місією,
Як згасають можливостей не змігши
найти.

Бачу, як мама шукає роботу,
Бачу, як нікому не потрібні вірші,
Бачу я батьківську турботу,
Щоб я “правильну” професію змогла
знайти.

Бачу, що “правильними” є не всі,
Бо бачу сестру актрису,
Бачу, що можливості не може знайти,

Бачу я, творчу в країні завісу.

Бачу, що в неї ідей є багато,
Бачу, що країна же все їх шукає.
Тоді чому вона мусить страждати?
Без змогу реалізувати себе по світу
блукає.

Бачу, що діти всі їдуть з країни,
Бачу я Польщу, Китай, США,
Бачу, що зраджують свою Україну,
Бо можливостей їм тут нема.

Бачу я свої думки і бажання,
Бачу, що теж хочу поїхати,
Бачу, що краще там навмання,
Ніж тут усе щастя шукати.

Бачу, що в країні війна,
Бачу я друзів, батьків,
Бачу, як забирає вона,
Не тільки дорослих, а й синів.

Чи нормально таке, скажіть?
Чи це взагалі реально?
Чи може ці жахи в мені живить
Моя підсвідомість банально?

Чи може це просто жохливий мій сон,
Який мені дуже довго вже сниться?
Та з колисковими в унісон
Гімн України весниться.

Та коли я прокинусь тоді?
Я не знаю, чи знаєте ви?
Та коли розплющу я очі свої,
Хочу побачити щасливої моєї країни
барви...

Красуня і Чудовисько

Він був для всіх чудовиськом,
Вона кохала його.
Хотів бути лякаючим,
Любила вона свого.

Він був подібний жаху,
Вона за ним ходила.

Він завдавав всім страху,
Вона була з ним сильна.

Він владу мав в усьому,
Вона його цінила.
Він налякав по-справжньому,
Вона душу п'янила.

Він всім здавався страшним,
Вона його смішила.
Він славився незрушним,
Вона його зловила.

Він вірив, що все зробить,
Вона його хвалила.
Він знав, що її згубить,
Вона силу ділила.

Всі боялись його дратування,
Вона його дражнила.
Він боявся її покарання,
Вона все знала, та любила.

Він думав - він без слабкостей,
Вона ж була нею.
Боявся що дізнає хтось,
Вона лунала піснею.

Він всіх робив нещасними,
Вона зайнялась доглядом.
Він звав її "прекрасною"
Вона кохала поглядом

Та світ навкруг жорстоким був,
Знати не схотіли люди,
Що в серці монстра є іскра
Любові, добра і чуда.

Вона її сама зайняла
І з вірою жила,
Що всередині жорстокого грімилі
Живе любляче м'яка душа.

Та люди відмовились вірити в це,
І не схотіли шанса дати.
Дізнались вони слабкість його десь
І вирішили його світ відняти.

Він знову став чудовиськом,
Вони його молили.
Але ж вона була його скарбницею,
Але ж вони її убили...

Та ось пройшли роки,
Залишив людей він.
Стала спокійною його душа
У світлу пам'ять лише о ній...

Спалахи життя

Все життя - це феєрверк,
Яскравих спогадів серпанок.
Все життя - один момент,
Спалах - теж його уламок.

Щирі, живі емоції -
Різнокольорові ракети.
Летять вони в небо з дистанції
А запускаєш їх тільки ти.

Ось у серці спалахом червоним
Розривається кохання.
А ось кольором чорним
Розливається страждання.

Ось жовтий все небо закрив -
Радість серце твоє обійняла.
Та ось твоїх друзів блискучі квіти
Блакитна зоря зійняла.

Ось синя біль тягуча
На небі палає сузір'ям.
За нею сіріє байдужа
Відчуженість розсипавшись пір'ям.

Он щастя помаранчеві зірки,
Сяють на горизонті ночі.
Та серед них можна легко знайти
Страхи маленькі фіолетові очі.

Кожна думка, спогад, емоція
Відчувається справді, як вибух.
Іноді навіть здається,
Що він спалює все навкруг.

Ось зірки зеленого усяпали небо,

Це спокій твоє серце зайняв.
А якщо гордість лучить із тебе,
Спалах багрянний твоє тіло пройняв.

Рожевими зірками сиплеться ніжність,
Очі ріже відчай білий.
Ліловим палає мужність,
Та знову біль застигає синім.

Життя - феєрверк кольоровий,
Що застигає очі тобі.
Тільки пам'ятати треба знову ж,
Що спалахи проходять завжди!

Я б назвала цей вірш заповітом, проте він про життя...

Поховайте мене на дні
Не океанському, чи морському.
Поховайте мене на дні
Дешевої пляшки з вином.

Поховайте мене на кінці
Не конфліктів або миру.
Поховайте мене на кінці
Сигарети з табачним димом.

Поховайте мене з ними
Не з зірками або політиками.
Поховайте мене з ними
Відкинутими світом "бітниками".

Поховайте мене на піку
Не цивілізації а профсоюзу.
Поховайте мене на піку
Побитого відвертого мистецтва.

Поховайте мене під луною
Не в поле або готелі.
Поховайте мене під Луною
На обкуреному даху котельні.

Поховайте мене в пам'ять
Не співаку та його піару.
Поховайте мене в пам'ять
Моєму розбитому Люсьєну Карру.

Поховайте мене там

Ні де щастя й рівнодення.
Поховайте мене там,
Де відчай знайшов натхнення.

Поховайте мене в приклад
Не школярам, що чекають дебюту.
Поховайте мене в приклад
Молодим, загубленим душам.

Поховайте мене на перетині
Не минулого або майбутнього.
Поховайте мене на перетині
Щасливого і самотнього.

Поховайте мене в томіку
Не відомою "Війни й миру".
Поховайте мене в томіку
Книг, що цензура не пропустила.

Поховайте мене в безодні
Не щирого розпачу.
Поховайте мене в безодні
Мертвого, хворого відчаю.

Поховайте мене на вулиці
Не Мод і навіть не В'язів.
Поховайте мене на вулиці
Куди скинули меломанів.

Поховайте мене в тому місті,
Де народився не Преслі чи ДжейЗі.
Поховайте мене в тому місті,
Де народився великий не для кожного
Гінзі.

Поховайте мене з піснями
Не КіШа або Сектора Газу.
Поховайте мене з піснями
Безсмертного, вічного джазу.

Поховайте мене у рядках
Не Самюеля Беккета "Уот".
Поховайте мене у рядках
Партитури джазових нот.

Поховайте мене на місці,
Не де береза простеє.

Поховайте мене на місці,
Де розбите серце співає.

Поховайте мене на світанку
Не влади чи крадіжок майна.
Поховайте мене на світанку
Права свободи слова.

Поховайте мене на заході
Не сонця чи зіркових змін.
Поховайте мене на заході
Світових, Кровожерливих війн

Мистецтво, як воно є

Що є мистецтво?
Звичайне красиве слово?
Набір картин і поезій?
Чиясь у житті основа?

Люди майже всі знають,
Що мистецтво - поняття,
Що в собі лише збирає
Різні світосприйняття.

Хто крізь призму слів,
Хто крізь малюнків кольори,
Хто, зображуючи сміх,
Хто, вигадуючи метафори.

Хто в еластичних рухах рук,
Хто в римах віршів,
Хто в тезах наук,
Хто в текстах куплетів.

Хто, витягуючи ноти,
Хто збиваючи кисті до крові,
Хто, зриваючись до хрипоті,
Хто, граючи різні ролі.

Хто, стоячи на краю,
Хто стрибаючи з даху,
Хто у земному раю,
Хто, лізучи в драку.

Хто, лежачи під мостом,
В ніч холодну, льодяну.
Хто, хоронячи себе з вином

В горлі пляшки одну

Хто, зриваючись на крик
Від болючого сліпого відчаю,
Хто настільки вже звик,
Що п'є отруту за звичаєм

Хто, спалюючи душу в собі,
Хто, даруючи іншим,
Хто, займаючись власним хобі,
Хто, убиваючи себе молодим.

Хто, задихаючись розчаруванням,
Хто, блистаючи гордістю,
Хто, загораючись повстанням,
Хто, відрізняючись покірністю.

Хто, ридаючи від болю,
Хто, від щастя сміючись,
Хто, посипаючи рани сіллю,
Хто, до цілей прямуючи.

Хто, залізуючи нові рани,
Хто зі старими шрамами,
Хто, ховаючись в підвали,
Хто, збираючись з силами.

Хто, танцюючи до крові,
Хто, зпиваючись до нудоти,
Хто, запіваючи до болю в горлі,
Хто, перев'язуючи на венах бінти.

Мистецтво в кожному з них,
Мистецтво живе в нас.
В ньому нема меж ніяких,
Воно - життя каркас.

І той, хто шукає його,
Намагаючись марно знайти
Десь за кордоном всього,
Той не зможе нікуди дійти.

Мистецтво живе в людях.
В їхніх розбитих, забутих душах.
Мистецтво у них в грудях
Квітне за стінкою рюшек.

Мистецтво не треба шукати
І бігати за ним дарма.
Його лише треба спіймати
В дрібницях цього життя.

І ті, хто його спіймав,
Побачив, помітив в дрібницях
Крізь матеріальне світу віддав,
Залишивши в мистецьких дільницях.

Письменники, танцівники, скульптори,
Акробати, музики, співаки,
Вчені, митці, актори -
Це сліпці, що зір віднайшли.

Відкрий в собі мистецтво, дурню!
А як не можеш - бережи,
Щоб хтось піймав в тобі його
І переклав в чуттєві вірші!

Я не піду,
Я буду завжди поруч.
Я не піду,
Я прив'яжу себе власноруч.

Я не піду нікуди,
Я буду стояти з тобою.
Я не піду нікуди,
Я стану нарешті собою,

Я буду поруч,
Коли ти потребуєш мене.
Я буду поруч,
Коли тебе радість обмине.

Я не піду,
Навіть коли проженеш.
Я не піду,
Бо знаю, що ти приховуєш.

Я залишусь,
Коли ти станеш кричати.
Я залишусь,
Коли від болю будеш мовчати.
Я не кину

Ніколи тебе одного.
Я не кину
Тебе на дорозі холодного.

Я буду з тобою
У щасті і в криках хворих.
Я буду з тобою
Під поглядом очей суворих.

Я не зрушу з місця,
Доки нужна тобі.
Я не зрушу з місця
І не залишу тебе в порожнечі.

Я зостануся,
Не дивлячись на біль і сльози.
Я зостанусь,
Не бачачи сумні прогнози.

Я тебе не лишу
Ніколи у цьому житті.
Я тебе не лишу
Без палких цих почуттів.

Я не збігу
Від тебе назавжди.
Я не збігу,
Я буду кричати "зажди".

Я дійсно лишуся,
І серце своє віддам.
Я дійсно лишуся,
Віддаючись болі літам.

Я зостануся разом,
Якщо ти будеш благодати.
Я зостануся разом,
Кули ти будеш вигоняти.

Бо я тобі потрібна
Вночі або вдень.
Бо я тобі потрібна
Ніколи або щодень.

Та ти не визнаєш,
Що тепер дихаєш мною.
І я не визнаю,
Що хвора тепер тобою.

Та казати у голос не треба
Ти і я розуміємо це.
Та казати у голос не треба,
Слова вбивають кохання палке.

І ми будемо разом
Відчувати потребу оту.
І ми будемо разом
Бо роздільно творимо пустоту.

І ми не зможемо піти,
Бо це добровільний капкан.
І ми не зможемо піти,
Бо кохання - отруйний дурман.

І ми лишимся удвох,
Адже живемо один одним.
І ми лишимся удвох,
Вкриваючись відчаєм холодним.

І ми не підемо,
Коли світ буде палати вогнем.
І ми не підемо,
Коли планету накриє повенем.

І я буду тут
Стільки, скільки живу.
І я буду тут,
Я не можу залишити частину свою...

Формула людини

З чого створена людина?
З кісток м'яса і крові?
Та пройде ж після смерті година
Розсиплеться все, ловіть на слові.

Невже це все, що робить
Людину дійсно собою.
Невже набір органів творить
Нашу особистість з тобою.

Я з цим зовсім не згодна.
Тіло лише ємність.
Я закладаюсь на що завгодно,
Що не воно має цінність.

Людина складається з мрій,
І з блискучих ідей мільйон ,
Що вогнем палають у ній
Без всяких на то резон.

Людина складається з цілей,
До яких все життя вона йде,
Бо без них, як серед заметілей.ю
Вона сірою тінню бреде.

Кожен з нас - це набір мистецтва,
Що в усіх квітне щодня.
Тільки, що б тобі не стало нахабства
Загубити його зазря.

Кожна людина - це спалахи щастя
Або сліпого відчаю пориви,
В кожному з нас емоцій манаття
І для кожної - свої мотиви.

Ми складаємось з наших спогадів,
Що серце гріють в пільмі.
Ми складаємось з наших думок,
Що наслідки мають в світі.

Кожна людина - набір почуттів,
Що яскраво сяють у ній.
Та буває вони у житті
Спаляють душу одній.

Людина - не тіло пуста,
Людина наповнена силою
Людина - це почуття палке,
Людина - кличе когось "милою".

Людина радіє, кохає,
Вона до ранку співає.
Людина у мріях літає,
Вона від щастя стрибає.

Людина - прекрасна!
Не псуйте ж оце
Живіть ви на повну,
Забувши про все!

Розкажи мені про море

Розкажи мені про море
Про його бурхливі хвилі.
І назви мене "amore",
Я назву тебе "мій милий"

Розкажи мені про море,
Коли я заплющу очі.
І назви мене "amore"
У блискучі наші ночі.

Розкажи мені про море,
Доки буду я згасати.
І назви мене "amore"
Та не смій мене спасати

Розкажи мені про море,
Доки я це буду чути.
І назви мене "amore",
Що б і ти не зміг забути

Розкажи мені про море,
Я же буду засинати.
І назви мене "amore",
Біль твоя буде лунати.

Розкажи мені про море
Я тільки лиш буду кивати.
І назви мене "amore"
Обіцяй же не страждати!

Розкажи мені про море,
Доки загасає вогник.
І назви мене "amore"
Ти мій кращий співрозмовник.

Розкажи мені про море,
Доки буду я прощатись.
І назви мене "amore"
Обіцяй не повертатись.

Розкажи мені про море
Стільки, скільки я ще тут.
І назви мене "amore"
Нехай спогади не йдуть

Розкажи мені про море,
Доки я ще не пішла.
І назви мене "амоге",
Доки на зайняла мгла

Віднайшло в мені тепло.
Тепер сім'ю знайшла.
Тепер в нього повірила...

Розкажи мені про море,
Незабаром вже мій час.
І назви мене "амоге"
Не забудь, прошу, про нас.

Розкажи мені про море,
Я тоді схочу признати
І назви мене "амоге"
Що не хочу помирати.

Розкажи мені про море,
В мене сльози по щоках.
І назви мене "амоге",
Не ридай більш на кістках.

Розкажи мені про море
Та почути вже не зможу.
І назви мене "амоге"
Вибач, тебе не провожу.

Називай мене "амоге",
Коли будеш приходити.
Залишаю тобі море...
Що я в пам'яті могла жити...

Арія загубленої

Страшенна темрява жахів
Була зі мною усе життя.
Вже не чекала я на диво,
На свого серця каяття.

Боялась я людей завжди,
А може то мене вони.
Хоч і вірю в світло я,
Загасла до життя жага.

Дружба й щастя шалене -
Всі слова ці не для мене.
Була одна я і самотня,
Мене забрала та безодня.

Та дружби вашей світло